

Hugo Claus
I grannskapet

Noveller

Översättning av Per Holmer

Av Hugo Claus har tidigare utgivits:

Förundran, roman 1985 (1962)
En stilla förintelse, roman 1990 (1988)
Svärdfisken, roman 1991 (1989)
Belgiens sorg, roman 1992 (1983)
Skam, roman 1994 (1972)
Spåren, dikturval 1994
Gilles och natten, pjäs 1994 (1988)
Belladonna, roman 1995 (1994)
Rykten, roman 1997 (1996)
Ofullbordad förfluten tid, roman 2000 (1998)
Andjakten, roman 2002 (1950)
Oostakkerdikterna, diktsamling 2003 (1955)
Sista bädden / En vandring i sömnen, berättelser 2012 (1998/2000)
Hunddagarna, roman 2019 (1952)
Sakrament, roman 2022 (1963)

ANM. ÅRTALET INOM PARENTESEN ANGER ORIGINALUTGÅVANS UTGIVNINGÅR

För översättningen av denna bok har erhållits stöd från

Lindskog & UUFörlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2024

Nederländska originalets titel: De mensen hiernaast
© Hugo Claus 1985
Originally published with De Bezige Bij, Amsterdam
© Översättning: Per Holmer
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Lettland 2024

ISBN 978-91-89296-06-0

Innehåll

I don't care	7
Martha, Martha	30
Till långt in på dagen	47
I skuggan av båtvraken	67
Onåd	86
Överfarten	108
I grannskapet	141

I don't care

Rika, hustru till Xavier, ville inte skiljas, så gjorde man inte i hennes familj. Men att leva vidare med maken gick inte heller, eftersom hon ansåg att han redan hade dött medan han ännu levde. Under dessa få år som var kvar fanns det ingen anledning att dagligen låta sig tryckas ner av hans likgiltighet, matthet och tystnad. Hon bröt upp från villan på Karel de Goedelaan och flyttade in hos dottern i Oostende. Där kunde man se henne på hästkapp- löpningarna, casinot och ända till framåt lunch på kaféet dit croupiererna gick och åt löksoppa efter jobbet. Xavier å sin sida stod inte ut med kylan i den stora villan på Karel de Goedelaan och hyrde en lägenhet.

Två år senare ringde Rika på annandag påsk. ”Xavier, nu när inte jag bor kvar kan du väl lika gärna flytta tillbaka till Karel de Goedelaan. Huset står ju bara där till ingen nytta och uppvärmningen lär inte gå på så värst mycket. Men du bör kanske täta fönstren.”

Två veckor senare dog Rika av en hjärnblödning, en anhopning, ådror förkalkade av kolesterol.

”Mamma visste inget”, sa Xaviers dotter.

”Jodå”, sa han.

”Hur kan du veta det? Du var ju inte där, pappa.”

”Jodå. Hon visste.”

Dottern häpnade inför all denna envetna sorg.

Han flyttade hem igen och beklagade att det hela, som så mycket annat, var Rikas påfund och påbud. Han hade velat fatta beslutet av egen kraft, själv velat ge uttryck för sorgen på nämnda vis, utan hennes tvång från andra sidan. Den första veckan irrade han omkring i rummen och påträffade otaliga spår efter den nyckfulla främling han en gång levde med. Han tog på sig hennes jeans som var alldeles för snäva för honom, han hade tydligen inte glömt bort att hon haft saftiga, breda höfter.

Egentligen hade han velat sälja alla möbler, mattor och gardiner, men uppköparen kom med ett skrattretande lågt bud. Så han fick lov att titta på den blommiga soffan, halogenlamporna, köksbordets laminatskiva och fråga sig: ”Rika, varför fick inte vi två bli gamla tillsammans här?”

Den här första veckan gick Xavier inte ut ur huset annat än för att handla mat, för det mesta bara burksoppa, ölkorv och småfranska. Hans dotter lovade titta förbi och laga en grönsaksköttgryta eller lammragu, men det blev aldrig av, eftersom hon led av migrän. Han fick bara inte glömma att blötlägga katrinplommonen över natten, det hade alltid gjort susen för henne och hennes mor. ”Glöm nu inte bort det”, hade dottern vädjat.

Xavier tvättade själv sina underkläder och strumpor i handfatet. Den första dagen hade han stått länge och lutat på handfatet, eftersom han misstänkte att Rika under de år som hon var ifrån honom tagit emot en älskare i den tomma, oeldade villan – en croupier, en tjur till karl som pissade i handfatet.

Städerskan som kom två gånger i veckan, en vresig femtioåring som kunde få plötsliga anfall av insmickrande kärvänlighet, tog med sig hans skjortor och pyja-

masar. Hon klagade ofta på att turkiska kvinnor brukade sitta med sina breda ändor och knyta mattor utanför hennes port eller på sitt kolesterol. Klockan nio varje morgon tittade Xavier på tv: BBC One, *Breakfast Time*. Han lade om samma patiens tills den gått ut sju gånger, läste Alexandre Dumas samlade verk, tittade återigen på tv och han överraskades av att skymningen föll allt snabbare, även om han inte förväntade sig något.

Den nionde dagen infann sig städerskan ovanligt tidigt och förklarade att landet barkade käpprätt åt helvete. Maken som gick och stämplade hade stadskontoret satt till att hålla rent på gatorna. När han gick hemifrån i morse hade de orakade turkarna, som också gick och stämplade, men inte kunde sättas in någonstans, stått arm i arm lutade mot sina husfasader, väntat in och skrattat ut honom samtidigt som de gjorde sopkvast rörelser i luften.

”Så kan det gå”, sa Xavier och steg ut ur köket. Han slank ner i källaren, där det luktade svamp och kalk. Han hörde städerskan prata för sig själv. För att få tiden att gå läste han allt som stod på etiketterna på raderna med Bourgogneflaskor Rika ärvt efter pappa advokaten. Därefter bestämde han sig för att sorgen var över och gick till ytterdörren och ut på gatan.

Morgonen var dystert grå som om det vore snö i antågande. Han skulle just ge sig ut på sin sedvanliga promenad när han plötsligt gjorde helt om och vek in på gatan bakom sin egen trädgård. ”Nu har jag samlat mod, Rika”, sa han till sig själv. Den monotona husfasadlängan i mörkt tegel såg sliten ut och trottoaren var smal och krokig. Han passerade ett järnvägsspår där godståg med jämna mellanrum långsamt rasslade förbi. Medan han ännu var gift hade Xavier aldrig någonsin gått hit. Och

lika övertygad var han att även Rika undvikit platsen och enbart uppehållit sig på Karel de Goedelaan, den en gång så pampiga esplanaden för stadens notabiliteter, där de aldrig valnötsträden prunkade med sina lövkronor.

Från och med nu går jag hit och gör mina inköp. Fram till döddagar. Xavier njöt av att strosa längs de entoniga små gatorna och röra sig som en jämlike bland vanligt folk, och det bara mer och mer för varje steg han tog. Det var som om han allt mer fjärmade sig från sin döda Rika.

Så småningom skulle det komma att bli en vana, något han insåg då han stannade till framför skyltfönstret till en grönsakshandel och betraktade en låda med mandariner, eftersom han då butiksinnehaverskan, en solkig kvinna i vitt förkläde fullt med blodfläckar, lett mot honom omedelbart blivit röd om kinderna, pressat naglarna mot handflatorna och traskat vidare.

Det är en plikt att vara lycklig. Och Xavier hade föresatt sig att bli lycklig. Eller var han det redan? Som tur var hade han inga vänner, inte en enda kollega hade sökt upp honom efter att han gått i förtidspension, han hade ingen hustru som konstrade eller blev oberäknelig vid fullmåne, inga krassliga krukväxter, ingen tax som bad om att bli klappad eller led av diarré, på morgnarna låg inget obekant huvud med håret på kudden bredvid hans, ingen avbröt hans mummel när han tre gånger om dagen gjorde sitt te nere i köket, han kunde när som helst ta på sig samma gamla tröja, snedtrampade tofflor och sladdriga överrock. Vad mer kunde han begära? En gång när han lyssnade på *Breakfast Time* hade han hört en popidol förklara att fler och fler ungdomar höll på sig och att han, popsångaren, *any time* föredrog ett bra samtal över en kopp te framför sex. ”I så fall är jag också på modet”, muttrade Xavier när

han hörde bruset från tevattnet. ”Hörde du, Rika? Xavier, ditt levande lik, är på modet.”

Ett besynnerligt ljussken bröt igenom den grå himlen. Karamellröda strimmor flimrade förbi honom och han fäste blicken på en jättelik reklamtavla: mot en bakgrund av palmer och en äggul strand svävade en väldig spagetitallrik, där ångan steg upp från gnistrande blodstänkta pastasträngar.

Xavier klev in genom en öppen slakteridörr och beställde två hekto hästfilé. Slaktaren sa: ”Två gånger trettiosex är och förblir sjuttio två francs, inte sant, gosse?”

Uppmuntrad av den smidigt genomförda transaktionen traskade Xavier vidare. De gångna dagarna han tillbringat i hemmets avskilda vrå framstod som en nödvändig askes, en initiationsrit, inför den uppfordrande och kittlande medvinden under hans fortsatta upptäcktsfärd.

Med bravur stötte han upp dörren till en oansenlig liten tobaksaffär. Vid disken stod två turkar, med var sin lottokupong i nävarna. Den äldre försökte mödosamt förklara något för den pussige tobakshandlaren, men han viftade bort förklaringen som om han avvärjde en skämd vitlöksandedräkt och sa: ”Vad får det lov att vara, min herre?”

Xavier tog en *De Standaard* från tidningsstället och skulle just räcka över en hundrafrancssedel när den äldre turken, en undersätsig herre i skotskrutig cardigan, fick en häftig nysattack och råkade stöta till honom. Xavier gav ifrån sig ett litet tjut som alltför mycket påminde om en kvinnas, tog ett kliv tillbaka för att slippa stå i vägen för en olivoljeaktig slemstockning och knuffade ner ett gräddfärgat askfat från disken så att skärvorna sprätte över golvet, förbi alla hopknutna tidningsbuntar. Kinderna glödde av

skam när han plockade upp skärvorna tillsammans med den rundlagde turken som kvävde en nysning med små djuriska grymtningar.

”Jag ber så mycket om ursäkt”, sa Xavier, och turken upprepade detsamma på sitt barska tungomål. Den andre turken, hans vän eller bror, instämde, medan han oskuldsfullt höjde på ögonbrynen, två becksvarta larver. Han hade djupa plogfårar i tjurnacken. Brottnings är Turkiets nationalsport.

”Det kan hända den bäste”, sa tobakshandlaren och räckte över *De Standaard*. ”Önskar ni en kasse?” Han prackade på Xavier en plastkasse. En kasse bara för en tidning? Även det var en initiationsrit som blidkade Xavier i sin nya äventyrliga omgivning. Han plockade *Humo* från tidningsstället, följt av *Knack*, *Ciné-Revue*, *’t Pallieterke*, *De Zwijger*, *Paris-Match* och *Schöner Wohnen*. När han betalade stod de båda turkarna bara och gapade. De trodde förmodligen att han drev en ännu oansenligare liten tobaksaffär någon annanstans, där han sålde vidare nämnda publikationer till rövarpriser. Den glansiga, klistriga plastkassen var inte tillräckligt tung, var inte fylld nog.

”Har ni *L’Œil* också?” frågade Xavier.

Tobakshandlaren lät tankfull: ”*L’Œil*?”

”En konsttidning. Fransk.”

”Aha!” Framåtlutad med värkande höfter släpade sig tobakshandlaren ut från disken. Rösten lät kvävd: ”Jojo, en konsttidning”, varpå han ur en liten trave drog ut en tidning som han med ryggen mot Xavier räckte fram mot turkarna och drog tillbaka igen. Främlingarna skakade av skratt. Hade tobakshandlaren blinkat mot dem? Omslaget på tidningen som hette *Lui* pryddes av en naken kvinna

som gått ner på knä och stod i begrepp att fara upp som en panter, fotografen hade tagit en bild just när de yppiga bröstet med rödmålade vårtor började gunga.

Tobakshandlaren flinade tafatt och förklarade att tidskriften kostade hundratjugo francs, varpå han högdraget tillade att namnet skulle uttalas *lu-i* och inte *løj* och till lika delar urskuldande och föraktfullt påpekade att den rönste stor efterfrågan, *Lu-i*. Sedan vecklade han vällustigt in tidskriften i ett anonymt brunt omslagspapper. Xavier föste undan den yngre turkiske brottaren. Väl ute smekte morgonluften hans upphettade kinder.

Han kände inte igen gatan. Det gjorde han först efter ett tag.

Han kunde omöjligen hitta tillbaka till gatan varifrån han kommit. I stället gick han vidare genom helt nya kvarter, där husen blev allt mer tröstlösa och han till slut inte längre gick tätt intill husfasaderna utan mitt ute på gatan.

Han var på vippa att halka, och skrinnade, vinglade och fåktade med armarna. Gatstenen under gummisulorna, hela körbanan och trottoarerna var, så långt han kunde se, täckta av en ojämn brun hinna full med gröna gyllene gnistor. När han (för första gången efter incidenten i tobaksaffären där hans förhastade gåpårande blivit kvävd i sin linda) lyfte på huvudet såg han att gatan mynnade ut mot ett torg övertäckt med järnbalkar och ett nätverk av infattat glas. Det hördes ylande från nötkreatur och ljud av ett livat ståhej, och från torget strömmade klungvis med män i ljusblå förkläden. Deras gummistövar fick ovanligt stadigt fäste i sörjan på världsgolvet.

Xaviers nyplöjda mark låg under kodynga. Han stannade till, och med bävande händer lyckades han greppa

tag i en räfflad stenmur. En grön gegga svällde och kokade i kodyngan. Ändå lyckades han närma sig några lastbilar med utfällda sluttande löpbrädor som också de var nedmockade med träck och luktade grönt gräs.

Männen tog ingen notis om honom. De hade grovhuggna rödbrusiga nunor under oformliga filthattar, och de flesta höll i en vit tråkäpp där nederdelen verkade ha doppats i sepiabläck. Några av dem höll dessutom ett plaströr i andra handen lika högtidligt som tråkäppen. Ibland ställde sig tre eller fyra män bakom ett kreatur som hade en säck av juteväv eller plast träd över huvudet och knuffade upp djuret för löpbrädan till lastbilsflaket med vårdlöst hårda käpprapp. Från tre kaféer hördes ett upplivat brölände.

Xavier stannade till och tittade.

Han beundrade karlarnas nonchalant yviga sätt att hantera den emellanåt ängsligt trampande boskapen. Man tog sig tid med samma självklara värdighet som herdarna han mött på Sicilien under en utflykt till ett sandigt bergsområde med civilingenjörsföreningen. ”De där herdarna rör sig som miljonärer på en golfbana”, hade Rika sagt.

En särskilt ivrig kvartett gick extra hårt åt tjuren. Karlarna såg ut att vara släkt och hade alla samma hårtfylld på hjässan och likadan arrogant trubbnäsa. De gormade och ryckte i djuret som var bredare och starkare än de andra, och dessutom vitare, blekvitt med svarta fläckar i pannan och nacken och på ryggen. Ögonen var förbundna med havsgrön plastväv. Men inget gormande, inga svordomar och inga käpprapp hade någon verkan.

En ung kvinna, även hon i blått förkläde och gummi-stövlar, anslöt sig till gruppen och tilltalade tjuren med

gäll röst. Xavier gjorde likadant, men ohörbart. ”Kom igen! Kom igen! Det går snabbt.” Tjuren tycktes förflytta tyngden från stället där man pressade på till en annan del av den väldiga kroppshyddan där en oförutsägbar styrka fanns samlad.

Man fick inte upp honom på löpbrädan.

Tjuren särade vitt på framklövarna och gned huvudet mot den rostiga lastbilsgaveln, och med fyra–fem häftiga knyck lyckades den riva itu den fåniga ögonbindeln så att plastremarna lossnade från den ångande nacken. Den noterade hur kvinnan närmade sig med sin halvhöjda käpp, och i samma ögonblick inträffade något som Xavier inte trott var möjligt. Tjuren vred runt huvudet ett kvarts varv på de välsmorda gångjärnen i skulderbladen. Att ett nötkreatur kunde göra så! Kameler behärskade konsten, de bara plötsligt vrider på huvudet och stöter ut en pust av svavel och ammoniak genom de fladdriga läpparna rakt i ansiktet på ryttaren, som då för det mesta faller ihop mellan pucklarna. Hästar kunde det också. När deras ögon får syn på och förstorar upp en ollonborre utefter vägen flera gånger om blir de rent hysteriska och nafsar runt halva ansiktet på ryttaren.

Tjuren i fråga hade glansigt betonggrå ögon med vita taggiga ögonbryn. Mulen var blöt och rispig, och en näve slem dröp ur den. När den upptäckt Xavier fortsatte den stirra på honom, även när bondflickan för allt hon var värd slog med käppen mot flankerna. Tjuren släppte inte Xavier med blicken, inte ens när den utmattade flickan lutade sig mot lastbilen och sa: ”Men herregud, Sander. Satans jävlar, Sander! Skynda hit då!”

Mannen som hette Sander bar en T-shirt med texten *I love T.C. Matic*. Han kastade sig över tjuren, ryckte den i

öronen och slog med nävarna mot de pärlglänsande näsborrarna. Tjuren rörde mödosamt på huvudet och såg på Xavier. Flickan följde djurets blick. Hon hade fullt med rosacea på kinderna, en uppkäftig trubbnäsa, köttiga barnläppar med slokande mungipor och plutade lätt med munnen, om det nu inte var hennes sätt att skratta. Hon betraktade följaktligen en reslig karl i säckiga byxor med en bylsig kasse i handen, en man som helst skulle vilja glömma vad han just varit med om. Hon höjde käppen med sina frusna händer och snärtade med ett träffsäkert och väl inövat slag mot tjurens dinglande elfenbensvita punklur. Hon snärtade, bankade och bökade.

Tjuren gjorde ett hopp, framklövarna smälde ner på löpbrädan, flickan tryckte hela sin kropp mot tjuren som gav ifrån sig ett bröl och förvånande snabbt, som om den först pressade ihop sig och sedan vecklades ut på nytt inuti sin tröga vita massa, slet sig loss från den nedlortade löpbrädan. Den landade med en dov duns ovanpå flickan, och hennes gummistövlar rutschade iväg på den gyllengröna sörjan över stenläggningen. Hon låg under åbaket som såg ut att vilja gräva ner sig i jorden. Tungan vickade av och an i hennes öppna mun, hon spydde ut blod över gatan, och Xavier tyckte att han hörde revbenen knäckas, som en ihålig valnöt, strax innan karlarna började svära och gorma och kasta sig över tjuren.

Av och till skymtade flickans ansikte fram mellan mannens vader, alldeles likblekt och med ett leende eller en bisarr grimas på läpparna.

Gamla kvinnor närmade sig med skurtrasor eller kvasar i händerna och massvis med stojande turkungar kom rusande. Mannen som hette Sander klättrade upp på lastbilen, hittade en slägga jämnstor med hans egen liljetatu-

erade arm, tog sats och bankade ihjäl tjuren. Blodet var tjockare och rödare än flickans. En bit därifrån började resten av karlarna puckla på sina egna kreatur.

Samtidigt hördes en ambulanssiren. Ljudet kom allt närmare.

När Xavier äntligen var på väg ut ur sin förstening blev tumultet och larmet ännu häftigare och ännu mer kaotiskt. Den nyfikna skocken runt de båda kropparna gled isär, då en tjur slående lik det mordlystna kadavret på marken med samma svarta fläckar på panna, nacke och rygg masade sig skrämmande nära folkhopen, stampade och frustade så att karlarna inte vågade ingripa, inte ens när kräket stannade till och ångande såg på medan poliser och rödakorspersonal lyfte upp flickan och lade henne på en bår. En oförskräckt fräknig gosse klatschade till tjuren med en hästpiska så att den omedelbart tog ett kliv mot honom innan den vek åt sidan och började dansa. Karlarna i blå förkläden ställde sig runt omkring åbaket, tjuren hejdade sig, sänkte huvudet och strök med klöven på vänster framben över stensättningen.

Det var en förslagen en, för i samma ögonblick som den ettrigt tjutande ambulansen svängde förbi cirkeln av gastande karlar med käppar i högsta hugg vred sig tjuren runt sin egen axel, nafsade efter kalufsen på den fräknige gossen och stötte omkull en gammal gumma mot stensättningen. Alla studsade tillbaka, och tjuren flydde under oroligt råmande och försvann runt ett gathörn, förbi en neonskylt med ordet *Macumba* i rosa.

Under veckan som följde höll sig Xavier borta från slakthuset och området däromkring. Han gjorde sina inköp i en liten livsmedelsbutik på Karel de Goedelaan. Han ville glömma. Men det gick inte.

En förmiddag körde en tom lastbil förbi, uppenbarligen på väg till slakthuset, en rostbrun container med fyrkantiga lufthål upptill på sidorna. Xavier fick hjärtklappning.

I telefonen påstod dottern att han lät väldigt jagad. Varför då? Och varför följde han inte nobelpristagaren Linus Paulings exempel och satte i sig stora doser C-vitamin? Fanns det kanske en kvinna i hans liv?

En eftermiddag vid femtiden råkade han somna framför tv:n som visade ett program om grekiska öar. När han reste sig upp ur soffan märkte han att det var natt. En måne som var nästan full lyste genom de döda ekgrenarna på granntomten. Medan han sov och drömde, en osammanhängande historia där han lade en rasande snabb patients medan Rika med vitt särade armar och ben sjöng en ljudlös sång, hade han tagit av sig skor och strumpor. Han gick ut på altanen och tänkte: Jag har mycket att fundera på, men gör man inte klokast i att glömma, bara glömma alltihop? Fötterna var iskalla, men det var helt i sin ordning. På så vis blev man medveten om att man fanns, fast det kunde man väl också lika gärna glömma?

Rhododendron längst in på tomten rörde sig, och en späd björk gav vika. Utan minsta läte uppenbarade sig en vit tjur bland buskarna och klev utan minsta tvekan rakt mot altanen och Xavier. Den hade det välbekanta mönstret med svarta fläckar på panna, nacke och rygg.

Eftersom han trodde att han drömde, eftersom månluset över Rikas vildvuxna tomt och tjurens oformliga lår tycktes så osannolikt milt filtrerat och eftersom han inte kunde förstå hur åbäket lyckats ta sig in på tomten, utgick Xavier ifrån att det rörde sig om vålnaden av den döende och omsider döda tjuren vid slakthuset, ett hjärnspöke

som omgående skulle vika hädan och lösas upp. Men tjuren närmade sig honom lika fullt, och de sista stegen var inte långsammare. Den lade sin rispiga mule mot balustradräcket och dreglade samtidigt som två bleka ögon mellan de knallvita ögonbrynen fäste blicken på Xavier.

Lika oförhappandes som tårar kan välla ut ur två barnaögon började Xavier svettas över hela kroppen. Nylon-skjortan som Rika köpt klibbade genast fast mot huden. Städskan påstod att nylon var skadligt, och hon hatade Rika utan att någonsin ha träffat henne.

Men den massiva bleka bestens huvud såg allt annat än ondskefullt ut där det låg omkransat av den täta murgrönan som krupit in mellan spjalorna och upp över balustradräcket.

”Duuuktig!” sa Xavier. ”Duktig ponke!” Som till Rikas bouvier, död även den, det var något med levern.

Ett mörkt moln svepte förbi månen. Kylan på altanens kakelgolv steg upp genom Xaviers vrister, knän, ännu högre. Tjuren harklade sig.

Xavier överrumplades av en vanmäktig skälvan, så till den grad att han måste gripa tag i räcket för att knäna inte skulle ge vika och kom farligt nära tjurens öron och horn, något som kräket noterade.

”Du fryser”, sa kräket med en distinkt och sträv röst som påminde om en viss nyhetsuppläsare på holländska tvåan, men lät ännu dovare och raspigare.

Xavier nickade. Men eftersom han skakade i hela kroppen, nickade han ännu mer, alldeles för häftigt, och både hörde och kände hur en nackkota knäcktes som en ihålig valnöt.

”Fryser du själv?” frågade Xavier.

”Ingen fara”, svarade tjuren.

Xavier kunde inte gärna kränka tjuren genom att gå tillbaka in och smälla igen glasdörren framför den blöta och rispiga mulen. I så fall skulle kanske den kränkte hoppa rakt igenom rutan.

”Kila in du”, sa tjuren.

”Ja”, sa Xavier. ”Ögonaböj.”

Hur hade det hornprydda åbäket lyckats ta sig in på tomten? Enda möjligheten var genom den bakre murgrinden. Vem hade öppnat den? Okynniga studenter, bostadslösa turkar? Eller städerskan som släppt in en hemlig älskare?

”Var inte buskablyg. Raska på in!” sa tjuren och klev upp från de mosstäckta trappstegen och fyllde hela altanen samtidigt som den stötte till trädgårdsmöblerna. Den var stor som ett hus. Xavier föstes bakåt.

Han tryckte upp glasdörren med ryggen och kunde sedan inte annat än att röra sig baklänges in i den kakao-doftande värmen, eftersom tjuren följde efter honom med sänkt huvud och två horn. Xavier tänkte: Om jag i ett enda ryck får tag i brokadbordsduken kan jag vifta med den elegant som ingen annan, som en torero. Något svärd har jag ju inte, men jag kanske når eldgaffeln bredvid öppna spisen?

Han föll ner på soffan. I den döda, mattglänsande bildskärmen såg han hur huvudet höjdes med sina blanka horn. Han hörde en tunn och pedantisk stämma, knappast sin egen, säga: ”Känn dig som hemma.”

”Tackar för det”, sa tjuren och lutade sig framåt. Bakhovarna skrapade mot parketten, då den ångande lade sig intill marmorspissockeln.

”Kan jag få bjuda på något?” frågade Xavier.

”Om det inte är till för stort besvär”, svarade tjuren.

”Gärna en slurk vatten. Vanligt vatten utan bubblor. Direkt från kranen.”

En smula motvilligt tog sig Xavier upp ur soffan, gick ut i köket och kom tillbaka med en blytung plasthink, den gröna som städerskan till hans förtret alltid brukade ställa ifrån sig full med skurtrasor i en köksvrå.

Tjuren tog två glupska klunkar, kippade efter andan och sa: ”Det smakar klormedel.”

”Åh, förlåt!” sa Xavier. Han fick en idé. Han stegade förnöjt fram till Charles X-skänken och tog ut en flaska grön Chartreuse från den dyrbara buteljuppsättning som Rika under sin korta stund på jorden velat bräcka de sällsynta middagsgästerna med. Medan han nynnade *C'est si bon* hällde han ner ett välfyllt glas och till slut hela kvartsflaskan Chartreuse i hinken.

Tjuren betraktade förvånat och misstroget den blekgroena vätskan, innan den resolut körde ner huvudet i hinken och drack upp alltihop. Hinken föll omkull, och tjuren nickade fundersamt med tungan täckt av små höstlöv och grässtrån dinglande från mulen.

”En hinkrunda till?” frågade Xavier.

”Nej tack.” Tjuren suckade.

”Visst är det väl klokt att vara måttfull?” Xavier drog för draperierna så gott det gick.

”Envar blir mätt med sin egen måttstock”, sa tjuren.

”Så sant som det är sagt”, sa Xavier. Han hade hört en sorgsen förebräelse i den redan välbekanta rossliga stämman.

”Du var med på slakthuset”, sa tjuren. ”Tro inte att jag missade dig. Du hade med dig en plastpåse. Vad skulle du med den till? Tänkte du trä den över kalvhuvudet?”

”Vad får du det ifrån?” utbrast Xavier. ”Jag råkade stanna till och glo på ... på ... den döda.”